

jest valně otřesen a tedy původní podezření seslabeno na míru nejmenší, ne-li dokonce vyvráceno. K tomu přistupuje i to, že výsledkem obviněných byl obsah tohoto přípisu podporován, a bylo proto povinností vyšetřujícího soudce, by po výslechu obviněných, znovu uvažoval, jsou-li tu důvody pro uvalení vyšetřovací vazby (§ 180 tr. ř.), neboť pro obligatorní vazbu, jež ostatně ani nebyla navržena, nebylo tu náznaků. Bližší odůvodnění vrchního soudu vztahuje se vlastně jen na pokračování ve vyšetřování, nikoli však na uvalení vazby vyšetřovací; tou se vrchní soud ani zvláště nezabývá a jest proto jeho odůvodnění neúplné a tedy formálně vadné, při čemž k jednotlivým bodům odůvodnění by bylo podotknouti: Okolnost, že za vyšetřování bylo zjištěno, že v tuzemsku na různých místech byl odcizen dynamon značky Semtín, pozbývá závažnosti, uváží-li se ze spisů jasná okolnost, že třaskavina, o níž původní nota tvrdila, že byla u jednoho z obviněných nalezena, žádnému z obviněných nepatřila, jak bylo řečeno; k této okolnosti vrchní soud při svých úvahách nepřihlédl. Že H. a V. překročili hranice, nedodrževše předpisy k přestupu opravňující, ospravedlňuje sice jejich zadržení a zatčení na cizí půdě, nemůže však ospravedlňovati uvalení vyšetřovací vazby po jejich návratu do tuzemska, když byli okresním úřadem v Sevljuši pro tento poklesek potrestáni a po propuštění na svobodu se v tuzemsku již déle než měsíc zdržovali; nelze proto nešetření předpisů o překročení hranic státu pokládati za hrubou nedbalost, jež by ospravedlňovala uvalení řádné vazby vyšetřovací. Jinak platí ohledně otázky, zda i ohledně H-a a V-y podezření původně odůvodněné zůstalo podle výsledků vyšetřování nevyvráceno, co shora řečeno pod I. ohledně B-y. Posléze budiž k I. i II. poukázáno k tomu, že ani vrchní soud ani radní komora nepřihlížely k tomu, že vyšetřování bylo skončeno dne 16. ledna 1932 a k propuštění obviněných z vazby došlo teprve dne 25. ledna 1932, a že je proto vratký i výrok vrchního soudu, že vazba u žádného z obviněných nebyla nad potřebu prodloužena.

Čís. 4492.

Strážník, čekající na chodbě soudu jako svědek, není ve výkonu služby (§ 68 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 11. října 1932, Zm I 616/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu v Jáchymově ze dne 1. dubna 1932 byl ve výroku, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák., porušen zákon v ustanovení § 312 tr. zák.; výrok ten se zrušuje a obžalovaný se podle § 259 čís. 2 tr. ř. (§ 4 zák. z 18. prosince 1931, čís. 209 Sb. z. a n.) zprošťuje z obžaloby pro onen přestupek.

Důvody:

Dne 24. února 1932 byl policejní strážník Pavel S. předvolán jako svědek k okresnímu soudu v Jáchymově, k němuž bylo předvoláno současně několik osob, mezi nimi Josef L., jehož se strážník S. na chodbě

soudu tázal, co tam dělá, načež mu L. pravil, že jest předvolán ve věci Roberta B-a, a že o ní velice málo ví. Do tohoto rozhovoru vmísil se obviněný a prohlásil k policejnímu strážníkovi S-ovi, že policejní strážníci měli B-a zatknouti, jak to učinili dříve již s jakýmsi P-em a Sch-em, a když policejní strážník S. obviněnému odvětil, že jest ve službě, týž mu znovu řekl, že to od něho nebyl řádný postup, že B-a nezatkl, že byl k tomu nucen, a že, kdyby to byl jiný, že by to byl strážník S. učinil. Na obviněného bylo proto podáno policejní správou trestní oznámení; soukromá obžaloba Pavlem S-em podána nebyla. Obviněný byl rozsudkem okresního soudu v Jáchymově ze dne 1. dubna 1932 uznán vinným přestupkem podle § 312 tr. zák., spáchaným tím, že dne 24. února 1932 policejního strážníka Pavla S-a při výkonu jeho služby slovy urazil, a to tím, že tomuto strážníkovi na chodbě soudu ve tvář vmetl, že měl jakéhosi B-a dáti zatknouti, jak se to již jednou s jakýmsi P-em a Sch-em stalo. Rozsudek nabyl právní moci zamítnutím odvolání obžalovaného podle § 469 tr. ř. Soud v důvodech rozsudku zjišťuje, že obviněný strážníkovi Pavlu S-ovi řekl na chodbě okresního soudu v J., když tam S. dlel za účelem svého svědeckého výslechu, že měl dáti jakéhosi B-a zatknouti, jako se to již stalo s jakýmsi P-em a Sch-em, opomíjí však zjistiti další výtku obviněného Pavlu S-ovi, že týž v případě B-ově službu řádně nekonal, tvrzením, že kdyby to byl někdo jiný, že by ho byl S. zatknul, čímž byl strážník S. před ostatními na chodbě soudu právě jsoucími lidmi snižován. Soud zjišťuje dále přes to, že v průvodním řízení policejní komisař Rudolf W. udal jako svědek, že strážník Pavel S. měl sice dne 24. února 1932 službu, kterou ráno nastoupil, a že na čas, kdy byl předvolán jako svědek k soudu, byl bezpečnostní služby zproštěn, že strážník S. byl ve službě v době, kdy obviněný závadné výroky pronesl, a odůvodňuje to rozhodnutím nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 435/21 uváděje, že přechodné zproštění služby strážníka za účelem jeho pochůzky k soudu k výslechu jako svědek jest považovati za cestu do služby a ze služby ve smyslu tohoto rozhodnutí. Tento názor soudu jest však mylný, ano ze zjištěného stavu věci vyplývá, že strážník Pavel S., byv zproštěn bezpečnostní služby svým představeným, nebyl ani na cestě ze služby, ani na cestě do služby, když meškal na chodbě okresního soudu v J. ve své vlastnosti jako svědek, vykonáváve svou občanskou povinnost, a v této vlastnosti není bezpečnostní orgán ve výkonu služby (rozhodnutí nejv. soudu ze dne 27. května 1911, Kr II 67/11, čís. 3843 vid. sbírky). Spočívá tedy odsouzení obviněného pro přestupek podle § 312 tr. zák. na mylném výkladu ustanovení § 312 tr. zák. Bylo proto o zmateční stížnosti generální prokuratury podané podle § 33 tr. ř. uznati podle §§ 292 a 479 tr. ř. právem, jak se stalo.

Čís. 4493.

I. Při přečinu podle § 24 zák. čl. XLI:1914 jest na žalobci, aby dokázal, že skutková tvrzení, která jsou základem žaloby, jsou nepravdivá. Důkaz pravdy ve smyslu § 13 cit. zák. nemá tu místa.

Podle § 24 cit. zák. jest trestné jen konkrétní ohrožování úvěru nebo zmenšování schopnosti k úvěru; nestačí, že závadný výrok byl snad způsobilý vyvolati tyto výsledky.